

Domnica Pop

Frica

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POP, DOMNICA

Frica / Domnica Pop. - Arad : Mirador, 2012

ISBN 978-973-164-127-0

821.135.1-1

Editura MIRADOR
acreditată CNCIS cod 339
miradorul@yahoo.com

ISBN 978-973-164-127-0

Domnica Pop

FRICA

Arad, 2012

Motto:
Frica te risipește

VERTIJ 1

presupunînd că totul
e nesiguranță
umplu hîrtia de scris
cu sînge de sepie

(m-am rănit de-atîtea ori
cînd eram foarte aproape
de Ithaca)

vezi
pielea-i de pămînt
dar reflectă soarele
ochii sînt două fluvii
unite de Homer
în prima carte citită

respirația mi-e subiectivă
simplă senzație
aerul
eu

VERTIJ 2

locul pe care-ai plîns
a format un rîu

(nu pot scrie un poem despre tine)

dacă tot ce-ai trăit
a fost presărat cu iluzii
ce să spun eu
care stau pe malul lacului
plin de mătasea-broaștei
și-aștept îngerul
pescar

VERTIJ 3

și deodată-mi vine așa
să-mi camuflez ochii
și ideea de timp

fluturii Monarh
căptușesc sufletul

(spionează cu mii de ochi)

într-o zi vom sta
pe-o iarbă de aur
vă voi povesti
cum am ajuns
un fel de colivie
pentru fluturi

VERTIJ 4

între pereții de cărămidă
mă simt oficial de străină

simetriile și asimetriile
se-ncheagă sub sprâncenele
arcuite-n formă de aripi

(Ah! Cîtă ironie)

singurul recurs la zbor
ziua în care-am mers
la salonul de tatuaje

(știi am făcut mii de sprâncene
mi-a spus artistul
dar n-am văzut ochi ca ai tăi
– ai peste verde
o pînză gri de păianjen)

și dacă ochii sînt
oglinda sufletului
ce sînt eu dacă nu
cel mai nimerit
silogism

VERTIJ 5

jumătate femeie
jumătate copil
fără prieteni fără pretenții
cu timiditatea-n epidermă
cu ochii tumefiați de plîns
desenez o hartă cu-ntrebări

(vorbe de om singur)

în rotația prea mare a gândului
se-amestecă oameni

prin luneta vorbelor tale
se vede foarte clar
debarcaderul de vînt

VERTIJ 6

în uruitul zilei
sînt gata să depun armele
la ușa salonului de frumusețe

printre toți necunoscuții din oraș
printre toate inadvertențele
ești cea mai certă identificare
a vremilor ce vor veni

și te implor dă-mi un cuvînt
să-l pun final
de poezie

VERTIJ 7

ceva s-a schimbat
pastila amară
înghite trecutul

(în legitimă apărare)

nu sînt încă eliberată
dar cauțiunea e plătită

estuarul fluviului Tejo
e plin de lacrimi
perfecte

VERTIJ 8

nu pot opri timpul
vin să călcăm pe-o stea înghețată
dintr-o vreme când mușcam

împreună

Regele vieții ne dă șah după șah
parc-am devenit pioni de fum
agonizând printre pătratele
zilelor și nopților

încordat este jocul și totuși
în atelierul de vise
inimile au mâini
îmbrățișează

VERTIJ 9

singur în fața ușii
un ultim pas

(cine poate dărâma zidul
ce-l separă de muchia gropii
trecînd pe lîngă veșnicie
cu zîmbetul plin de ranchiună)

îți sapi mormîntul
cu unghia carnivoră
crescută în ochi
de-atîta vinovăție

în craterul inimii
lemnul din leagăn
pune pecete albastră
pe chitanța de vis

amăgitoarea
fidelitate

Domnica Pop

VERTIJ 10

în acest oraș plin de statui
și clădiri din secolul 18
încerc să trăiesc

oamenii vorbesc despre politică
despre locuri de muncă

cuvintele lor se-amestecă
în zborul porumbeilor
îndelung rotitori
apoi curg pe tencuiala veche

ca o durere
peste altă
durere

VERTIJ 11

moartea mă vizitează zilnic
verifică agenda
îmi pune harta pe masă

între vină și speranță
trebuie să rezolv totul
punct cu punct

cînd stăm față-n față
ea-mi intră-n măsură
este eu
unică și irepetabilă
plină de contuzii în suflet

ca-n prima zi
atunci cînd am refuzat
din toate puterile
să mă nasc

VERTIJ 12

îmi ascult bătaia inimii
singura constantă
probabil am ceva de spus
despre nerăbdare și frică
despre zodia pământului
despre umbrele lungi ale serii
cînd stelele scobesc cerul obosit
și bătrînul violonist
își repetă aria

VERTIJ 13

tu ce crezi
exilul și nonexilul sînt în mîna mea
doi șerpi cu care mă joc
pot să-i ascund în poșetă

(ce frumos te-aș minți)

dar am un tic nervos
de cînd te iubesc
ți-o spun într-una

și n-aș vrea să te pierd
chiar dacă privind viitorul
acesta într-una
se schimbă

VERTIJ 14

abia scoasă din cuptor
eu cea născută-n iulie
îmi urlam respirația
aproape pretorian

pe masă ritualul
zângănea obiecte ascuțite

încercam să explic ceva
hașurînd din toate puterile
aerul sîngeriu

într-un vas al Kabalei
o apă se odihnea
nerostită
mîntuire

VERTIJ 15

în robia pământului
printre zile în fugă
vag realizez că respir

(numărul forței este cifra Zero)

între catabolism și anabolism
documentul de-a fi
însemnează-n calendare

mai mult de-atât
îmi port crucea

printre oameni
în grabă

Domnica Pop

VERTIJ 16

în apa fierbinte a cafelei
gîndul meu intraductibil
dimineața mă pune la masă
în fața plutonului de execuție

(nu are legătură cu voi)

înghit cafeaua vociferantă
privindu-mi unghiile lăcuite
de culoarea acului de siguranță
pe care-l purta bunica la piept

(deasupra inimii)

pînă a înghițit-o nimicul
ca pe-o iluzie

VERTIJ 17

nu e zadarnic

obiectul căutării s-a făcut om
îl aștern pe foaia albă
tentația labirintului s-a încheiat

mâinile noastre unite
într-un poem fără sfârșit
șoptesc dragostea

numai mâinile noastre
pot asta

VERTIJ 18

spasmul florilor
din buchetul miresei
este în echilibru cu spasmul
florilor dintr-o jerbă

Moartea poartă ochelari fumurii

nu face diferența
dintre pata de sânge
a nou născutului
sau pata de cafea
de pe bluza nouă
aruncată la gunoi

VERTIJ 19

deasupra intrării
sub care pîndește Umbra

afișul îngerului slugarnic

Interzis să mori!
nu vezi că te pictează
în aur

Gustav Klimt

VERTIJ 20

eul în punct compas .
drumul de la naștere
o gigantică spirală

caut loc de adevăr
printre alte galaxii personale

vidul interuman
absoarbe – resoarbe
semenii au îngropat
cornul Inorogului
se îngheșuie tot mai tare
jeneză – lezează

într-o fîntînă din Univers
adevărul
face spirale

VERTIJ 21

golul paharului
plin de așteptare
nu-l ating cu zarurile

aproape sînt copil
(ochii sînt lizibili)

între șase și unu
arunc clipele pe masă
poate nimeresc raiul tău

zăngănitul lovește degetele
ca limba de clopot
Marea Rană

VERTIJ 22

uneori la miezul nopții
mă trezesc într-o baltă de cuvinte

unde este dreptatea

războiul umple gura
literele-mi taie limba
gresie

îngerul meu ghemuit la picioare
face un număr de circ
cu literele
A...F...I

surîde plînge
surîde

VERTIJ 23

piatră aruncată-n soare
conținutul de viață
un tratat de existență

răspunsul și întrebarea
se vor împreună
precum molecula
(are nevoie de cel puțin doi atomi)
continua mișcare
pe un pământ tot mai fragil

adevărul are cel puțin două fețe
oglindea se-ntoarce cu spatele

inima singurul spațiu
fără puncte cardinale
expresie suspendată
în zvonul de credință
sugrumă
eliberează
sugrumă

Domnica Pop

VERTIJ 24

lumina aproape de geam
plină de reziduuri

în ochii fără sunet
inițiala Adevărului
crește timid veacul
de nesiguranță

am început să locuiesc
în litera A din totdeAuna

niciodată
spre tiparul de Apoi
începutul de alfabet

în care mă-nvelesc
cu tine

VERTIJ 25

visul se face sul
tunel fără ieșire
confuzia întâmplărilor
tăgăduiește numele

mă înspăimîntă o haină grea
peregrinează sufletul
devorînd Pieta singurătății
și nu vine nimeni

sînt o femeie pentru nimeni

degeaba se-așterne zăpada
seamănă cu un sul

tunel fără ieșire
pentru
niciodată

VERTIJ 26

orizontul rotitor
aripile mele răni
lovesc turnul bisericii

(mi-e frică de simboluri)

încerc să mă dezmint
biografia-mi răsună în aer

am o milă perfectă pentru mine
mă vei recunoaște

stau între două ceruri
un eșec impecabil
cu chip de om

VERTIJ 27

se-aud nori la geam
aerul greu apasă
rădăcina florii de mac
pe care-am mîngîiat-o împreună

(trei prăpăstii au crescut între noi)

peste marginile vieții
părul meu încolțește
pe-o cîmpie părăsită
timpul este tot mai scurt

mai vii să bem un ceai
peste muntele
nostru

VERTIJ 28

mi-am strâns părul
într-o coadă de cometă
pe diagonala trecutului

Forța este egală cu
masa ori accelerația
spun cu siguranță fizicienii
(nici vorbă)

Forța este încordarea
din jocul de-a Baba Oarba

pe muchii de foc
pe cumpene de aer
cu pietre
în mâini

VERTIJ 29

mă strînge la piept absența
nu-i nimic nu-i nimic
am mai plîns în somn

voi adormi și voi visa
că dragostea este
cel mai dulce
Nimic

VERTIJ 30

tavanul meu aude
pulsul măsurînd tăcerea

tavanul meu vede
întunericul din plină zi

tavanul meditează
îmi știe tainele spaima

noaptea
veghează ca un înger

dimineața
sub culoarea albă
mă răsplătește

ca un ostateg

VERTIJ 31

cuvintele răspund gândului
impulsuri de vitraliu
sortează incertitudinea
din iarmarocul sinapselor
negociază cu clipa
frunze din Copacul Viu

– a fi sau a nu fi -
scrie pe testament

strâng degetele pe cuvânt
aripile se desfac

(sînt un condor de hîrtie)

uneori pierd
din înălțimea cerului
lovindu-mă ușor
de stîncă abandonată
a lui Sisif

ca de o fantezie
adoptată

VERTIJ 32

de sus din adâncuri
cad norii peste mine mamă
nu mai pot să nasc stele
poate-am sperat prea mult

definițiile naufragiază
mai jos de genunchi
balta cu propriile erori crește
mi-ajunge la gură la ochi

uite vezi mâinile mele funii
nu mai modelează vise

.
numele meu curge
nu mai poate fi citit

VERTIJ 33

mă doare respirația

cineva care este
îmi umblă prin cap
cu patine de plumb

(nu mai prelungi.
dragostea face răni)

în ochi îmi crește
o unghie carnivoră
mă-nțeapă ca un pui
oul matern

o unghie fierbinte
o crimă rece

Domnica Pop

VERTIJ 34

insulă de exil
luna

cu maluri
de singurătate
cu munți de frică

între cele patru ziduri

VERTIJ 35

lasă lumina
nu mă uita prin negură deasă
prin ploi de întrebări
asta nu
asta nu

lasă lacrima
n-o umple cu oțel și beton
să-mi jupuiască fața
asta nu
asta nu

pune-mi în palmă
definiția adevărului și-a iubirii
și-ți voi inunda cerul
cu cerneală de argint
nu cer mult

Domnica Pop

VERTIJ 36

mîna mea scrie
la timpul trecut

cu pixul negru
îmi dezgrop morții
și-i invit la masă

cafelele
sînt pregătite
în fiecare seară
de tăcere

VERTIJ 37

nu-mi recita din clasici
azi mă dau de pereți
să scriu algebra
dintre realitate
și vis

VERTIJ 38

negată iertată
propriile haiku-uri
mă slujesc cu credință

mormîntul e pregătit
un gol pe steaua poeziei

cheltuiesc cuvintele
în strigăte spre îngeri
amestecate printre galaxii
agravante de surde

cîteodată vreau s-adorm
într-un cheag de sînge
din Cel ce-a înviat

și-a promis

VERTIJ 39

ea care plînge

are ochii legați în zodie de foc
clădind ecouri în sîngele
gata de naștere

ea este pleoapa

infernului și-a cerului
oferindu-se zeilor
prin rochia de vînt

ea mă locuiește

cu aripi de noapte fără umbre
cu pocnete întrebări

VERTIJ 40

de ce oare
această tăcere între noi
ca o orbire

pătrunde pînă la oase
macină fragmente
de calciu și fier
veneale rătăcesc prin anatomie
expresii amare de absență

încep să te zidesc în mine
statuie de douăzeci și unu de grame
sanguine și divine

gestul tău sub piele
arde și lovește
de zeci de ori pe minut
teama de adevăr

VERTIJ 41

seară fără tine
mă închipui într-o virgulă
de-a lui Fernando Pessoa

(nu mi-e bine)

încep să cînt ca un copil
într-o casă tristă fără foșnete
caut o pată de culoare
boabele albe le aleg
dintre cele negre

în suflet crește frica
umple stocul de iluzii

înălțimea se scurge
smoală viscerală

VERTIJ 42

vreau mâinile tale

umbrele toamnei erodează
anotimpul din creier
în inimă a crescut
o grădină de meri

(se contemplă pe sine)

toate se mișcă
după modelul atomic
lui îți datorăm
neliniștea

dă-mi mâna
să fugim prin sânge
îți ofer singurul punct fix
din Univers

VERTIJ 43

vino în chip de nimeni

sufletul e pe ghilotină
nu mai definesc nimic
am dispărut pentru mulți

vino în chip de ceva

mă vei recunoaște
stau pe-o transă
în vârful avalanșei

vino în orice chip

sunetul vântului
este o tablă de oțel
și-mi sparge capul

VERTIJ 44

sînt felia de pîine
din mîna copilului

sînt mîna copilului
pe felia de pîine

există o foame de-a trăi
(viața este un ghioc de foame)

omul pîinea
care se mănîncă
pe sine

VERTIJ 45

nu mă poți uita
lumînările din ochi
ard
rotunjesc sfera
mirosind a mine

nu mă poți uita
sunetul
curge
lovește tîmpla
mirosind a noi

nu mă poți uita
te-am înghițit
pe dinăuntru

.
ca un glonte
pasărea
împușcată

VERTIJ 46

din tot ce sînt
nimic nu e simplu
primăvara înverzește sîngele
palpitația umple secunda
duioasă arcuire cu timpul

(inima este
figurantă într-un teatru)

îmi aranjez jocul zi de zi
un puzzle de-a exista

cred că totu-i al meu
vîntul amestecă piesele
dimineața o iau de la capăt
cu mîinile pline de verbe

uneori mă înlănțuie
pînă la tristețe
pasiunea de-a privi nucul
pus de tata

VERTIJ 47

de pe-o pantă de vînt
pe sinapsele mele aluneci
serpentine de probabilitate

(formulă de fizică nouă)

cauți motive să trăiești
între aer și suspin
nicăieri al tău
încălzește fierul din mine
dizolvă neantizează
galerii de absență
cu instinctul sinucigaș
al păsării Cardinal

consimțim fericirea
mă respiri
te respir

VERTIJ 48

trecutul și prezentul
un cuib de sentimente
bătînd secunda
între mine și lume
plinul și golul la pîndă

sîngele umple aorta
fluviu de viață
reflexe din creier

viitorul levitează
un abur în contur de clipă

distanța se vrea locuită
precum golul
dintre stelele
Proxima și Alpha
Centauri

VERTIJ 49

sînt pasărea locuită de cîntec fluturele atingînd floarea de mac
roua ce stă să cadă
în ochiul din vîrful ierbii
și visul tău

ești amprenta salciei pe apă valul de vînt pe iarbă
polul de line vocale
declinul nenăscut
și acordul meu

pline de licoarea zeilor
palma mea
palma ta

VERTIJ 50

tremurătoare sevă
prin nisipul de om
urme pe scoarță

arborele și-a schimbat culoarea

metamorfoza permanentă
se strecoară în celule
sîngele se despică-n două
ca Marea Roșie

încerc să trec dincolo de păcat
un halou strălucește
steaua Magilor promițătoare

în spatele meu ispita
urăște transcendența

rămîn slujnica
lustruindu-și zilele
între flux și reflux

VERTIJ 51

îmi vine să mă resorb
asta să fie viața
pe care-o pierd zi de zi

unde să fug
cele două picioare
au nevoie de pământ
și Colosseumul de sânge

să fiu eu oare
propria-mi spirală
pe arătător

VERTIJ 52

dincolo de ziduri întuneric
umbra unui cal negru
copitele de foc

(noaptea totul sclipește)

timpul aleargă în galop
de la momentul Zero
secole călcate-n picioare
vorbe strigătoare la cer

libertatea
Marea Absență
din certitudinea umană
se risipește
peste starea de om

îngenuncheat în fotonii
Marelui Nimic

VERTIJ 53

fac un desen
spirale linii cercuri
nimic egal

m-am născut egală
cu un semn de întrebare
cordonul ombilical

(am plîns mult după el
neînțeleasă de nimeni)

mai tîrziu
în pătratele șotronului
sfărîmam stele
și mă simțeam liberă

din soare curgeau pe mine
gemetele mamei
din seara nașterii

Domnica Pop

VERTIJ 54

e greu să-ți iei rămas bun

punctele cardinale
au extensie în veșnicie

e greu să spui la revedere

pe unii
îi regăsești spre răsărit
sub o carte de vizită gravată

cu fața spre stele
cu mâinile
împăcate

VERTIJ 55

toată seara
m-am gândit la fericire

soarele se făcea tot mai mic
norii treceau ca spuma
pietrele deveneau
tot mai cenușii
umbrele se cheltuiau
ca trestiile
peste apa luminată

toată seara
m-am gândit la fericire

pînă s-a făcut
noapte

VERTIJ 56

poate trebuie
să fii mai ascuns
să nu te-atingă erorile

laptele de dimineață
să coloreze ziua

pașii mai mici
ca ai bătrînului
(care vrea să lungească viața)

și cîte-o picătură de atropină
să mărească ochii

poate-așa lumea
va deveni alt atribut

ochii mari de copil
ascund cel mai bine tristețea

chiar dacă el poartă pe cap
o corabie mică
și cîntă

VERTIJ 57

în fiecare dimineață
geamul luminează

las cenușa somnului pe cearșaf
verific memoria

(permanenta bătălie)

îmbrac haine de luptă
afară se-aud motoarele zilei
încep numărătoarea de la zero

fiecare dimineață
o nouă geneză
fiecare zi
Ostia

VERTIJ 58

el
care nu dorește nimic
locuiește pe un pământ
îmbibat cu apă și nisip
trece prin tunelul propriilor ochi
tîrîndu-și umbra

el
care n-ar vrea ca moartea
să aibă ochi de femeie
dislocă ziua în coloane
de negre statui

el
îmi taie noaptea cu lanterna
să-mi arate cerul de plumb
oțelul din soare

VERTIJ 59

o lume frigidă
se-mprăștie cu forța
din sertarele cu scrisori
se prelinge lacul
negru topit

degeaba urlu împotriva

după ultima noapte
mîngîierile au curs
ca o rugină

VERTIJ 60

nu am certitudini
sînt Pithya vieții mele
pacea albastră
se unește cu sîngele
cenușa ascunde
zgomotul de salve

cîte-o zi în eclipsă
cu un poem o recîștig

(oracolul meu sînt eu)

număr dorințele
cu fructe de măceș
aruncate în apă
soarele se clatină
migrează în cioburi

Lumină! am strigat
într-o zi de singurătate
am avut o viziune

prin geamul închis
vedeam cea mai frumoasă
apropiere
de cer

VERTIJ 61

în cuib de rîndunică
doarme copilăria

(nu mai are nevoie de mine)

zborul nu e numai pentru păsări
sînt un om care nu uită ușor
copilăria e paranteza mea de liniște

poveștile mai tremură
am două vîrste

în nopțile de insomnie
trec cu bicicleta
printre Carul Mic
și Carul Mare

Domnica Pop

VERTIJ 62

inima baricadă
altă față a pământului

meridianele sîngelui
globalizează
poartă nisipul
prin căile omenești
fără gravitație
ca într-un ritual monoton

sîngele umple rubinul
Alpha perpetuum

la orizont sinapsele
aruncă negre zaruri
pe secundă

VERTIJ 63

într-un declin
magicianul mi-a spus
cine cunoaște arta de-a face
din piatră o pasăre
cunoaște starea poetului

cînd vulturul se rotește sus
poetul aleargă după soare
monedă rostogolită
într-un număr special
prin toate zodiile

risipire de cuvinte
născocind munți de cristal

fără sisteme
fără umbre
fără T zero

VERTIJ 64

lava este albastră
inundă hîrtia
sapă adînc în memorie
prin toate şanţurile copilăriei
acoperă casa-n care am crescut

(tata mă creştea deodată.
cu mîinile-atingeam tavanul)

inundă adolescenţa
iubiri în aluviune
rochia de mireasă trasă
în amonteale nopţii
lichidul amniotic rupt
ţipătul nou-născutului
ca un avertisment de luptă

literele sînt fierbinţi
cînd sufletul scrie

VERTIJ 65

cu gura plină de pământ
trec prin vama oraşului
oameni săbii şi tot felul
de lucruri alcătuite

ştiţi că plînsul adevărat
nu se va vedea niciodată

moartea-mi fluieră-n oase
un cântec despre aceia
care trec fericiţi lumea
cu o pâine sub braţ

fără să se-ntrebe
de ce steaua lor
e departe

VERTIJ 66

te întrebi
oare cum arată dragostea
trestii lungi bat cerul
spre nordul de vânt
împing filozofia spre zero

nu se poate înlocui
nimicul cu nimic

întîmplarea se naște tîrziu
și moare repede
plînsul este prestația
cea mai delicioasă
a creierului

te întrebi
oare cum arată dragostea

dincolo de apa din lacrimă
un bătrîn florar
colorează neantul

o pasăre se face tot mai mică
și dispare

VERTIJ 67

spui că sînt zeiță
vorba arde rupe aerul
pe gleznă efemerul
pune un sărut de fum

(conciliere cu cerul)

pentru o clipă m-am văzut
în ochii tăi o muritoare

Saturn înconjoară clipa
pune un inel pe mîină
pe care scrie

v î n t
p u l b e r e
p r a f

VERTIJ 68

stai lângă mine
pe marginea mesei
(barieră de cult)
scîndura are memoria pădurii

lupii-și urlă foamea
mușcă din mîinile noastre
depărtate descompuse
esențialul se expune
moleculele nimicului

întoarce-mi necuvintele cu plugul
vei recunoaște

semințele sînt în pămînt
și încolțesc între noi
un munte de tăcere

VERTIJ 69

în ochi ziua umezită
un depou de oameni

veniri și plecări
între parapete de fum

tihna este necesară
să poată zbura fluturii
să pieptene aerul
sînt treizeci și șapte de grade
se rup între ele sub piele

păsări taie cerul
sub o paradă de nori
lacrimi taie obrazul
sub scîncet de copil

știți
dacă n-ar exista fluturii
n-ar fi atît de greu
să fii singur

VERTIJ 70

călcîiul lui Ahille
îl simt în pașii nesiguri
port la glezne inele de fier
pe drumuri alunecoase
pașii ca ai călugăriței
sclavă propriei umbre

sînt copilul care-a pierdut vara
în fîntîna limpede din palmă
fața și-a înecat surîsul
apa crește în torente
se umflă nedrept

da e necesar
trebuie să-nvăț înotul

sînt un pește zburător
debusolat în aer
cicatrizat de vînt

VERTIJ 71

cad pîcle pe anii mei
zilele trec în ceață
aș vrea să citesc un psalm

nimicul trosnește la geam
mă dor ochi și tu știi Doamne
prea mult m-am uitat la soare
prezentul cenușiu
și Universul Tău
m-au prins într-un clește de fum

un brici primordial
taie zile de lut
diavolul zgîrie umbre
cu creionul negru

pînă la urmă
totul se tocește
și moare

VERTIJ 72

la naiba
după ce te-am visat
m-am trezit cu un cutremur în cap

ochii se loveau de pereți
tencuiala perforată
curgea peste mine
ceremonie de siliciu
Matrioșka fixă în vitrină
singurul obiect adaptat

(ai desfăcut totul din mine.
pînă la inimă)

aprind o țigară
să trimit cu fumul
amintirea de coșmar
să te destram
să te ia naiba de

T
R
R   Ă   S
N
E
T

VERTIJ 73

am vrut să spun
mi-e dor de tine
zăpada așterne înger
peste înger peste înger
un giulgiu de liniște

doare mai rău decît moartea

în onoarea ta am mîncat
petale de trandafiri
cuvintele nerostite ard

(sînt cea mai pe dinăuntru)

îngerii se ghemuiesc de frig
focul mocnește litere de fum

vino
încîntă-mă descîntă-mă
poate vom îmbrățișa
pînă la urmă
șoapta albă

VERTIJ 74

știu degetele
nu-și atacă propriul stăpîn
viața este provocatoare
barez bătălia cu mîna

pisica neagră pîndește
caută gura caută inima

la apelul de dimineață
lumina nu întîrzie niciodată

(unicul fapt memorabil)

apoi se amestecă oamenii
tulbură pacea

pînă la cer sunetul
agonia universală
de-a fi

VERTIJ 75

port un război permanent
cu prezentul în galop

(copilăria capitulată)

arma mea este mîna goală
lipită de tîmpla bubind
praful de pușcă așternut
peste straturi peste amintiri
îl suflu în ochii timpului
nu vreau să plîng

ești puternic ești puternic
spun psihologii
apa crește
înăuntrul înăuntrului
un lac miliarde de lacrimi

acolo se albește
cel mai bine
metafora

VERTIJ 76

mă gândesc la Tine Doamne
ascuți rugăciuni într-una
ne dai respirația zilnică
ești cel mai mare culegător
îți aduni numele din mocirlă
ca pe-o piatră de nevoință

(cred că Raiul e plin de pietriș)

urmărești agenda fiecăruia
ești medicul permanent
descătușezi păcatul
prin travaliul nașterii
ești cel marele fizician
rotești pământul
cît trebuie
ești cel mai bun om de serviciu
speli păcatele
ești cea mai atentă gazdă

Porțile tale sînt deschise întotdeauna
pentru că noi murim dezordonat

sînt uluită
pentru Tine ai milă
Doamne

VERTIJ 77

stau cu ochii lipiți de perete
singurătate totală

(dacă aş alege– o piatră sigur
ar avea un fluture înăuntru)

întind o axă de simetrie
un lanț trofic din litere
eu nu exist fără tine
tu nu exiști fără mine

gîndul prinde contur
inima tremură bubuie
nicăieri tu
niciodată
noi

Domnica Pop

VERTIJ 78

ziua pe care-o doresc
n-o pot cumpăra

încerc să ascund fața dimineții
printre diferite accesorii

(lipsa de curaj generează arta)

suprafață nouă de estetică falsă

ca înserarea ascunsă galeș
în frumusețea asfințitului

ca mersul tinerei văduve
sub negrul văl
ars de febra singurătății

ca mătura nouă
în care paiul
respiră

VERTIJ 79

nu mai știu nimic despre tine
amintirea levitează

pe-o floare experimentez
trăiește – nu trăiește

îngerul meu
trece camera pe v î r f u r i
ca o balerină zîmbește
să ascundă durerea

floarea seamănă
tot mai mult
cu fluturele
cap-de-mort

Domnica Pop

VERTIJ 80

între Cap și Pajură
rotirea în aer

coroana de gânduri
se scutură plasmatic
golește substanța
arbitrată de sensuri
din aura rozariului

plîngîndu-mă rugîndu-mă
decupez enunțuri vechi

(cuvinte murmurate)

cu foarfeca veche
a bunicii

VERTIJ 81

ultimul rest cîteva pene
din zborul inspirației

nu sînt în stare
să fiu Phoenix
de una singură

caut în buzunare
un nume de om
cîteva monede vechi
le arunc
într-un răsad cu flori
pus de mama
cînd era-n convalescență

poate mila va pune totul
cap la cap
poate va încolți
ceva

Domnica Pop